HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ר' שמואל בר נחמן ואפי' שימה מעכב א"ר [א]חנינא [א] כאן בעבודות שבפני' כאן בעבודות שבחוץ אמר רבי חנינא שחצית גדולה היתה בבני כהנים גדולים שיותר[ג] מששים ככרי זהב (ס"א כסף) היו מוציאין בה שהיה כבשה של פרה עומד ולא היה אחד מהן מוציא פרתו בכבשו של חבירו אלא סותרו ובונה אותו משלו התיב רבי עולא קומי ר' מנא והא תני שמעון הצדיק שתי פרות עשה לא בכבש שהוציא את זו הוציא את זו אית לך למימר שמעון הצדיק שחץ היה מאי כדון על שם מעלה היא בפרה סלסול היא בפרה תני זיזין וכתלים היו יוצאין מכאן ומכאן כדי [ג] שלא [יצאו ו]יציצו הכהנים ויטמאו: ר' עקיבא אומר אין משתכרין כו': אלא אם רצה יהי' ההפסד שלו והשכר להקדש מותר כהדא בר זמינא איתפקד (א)גבי' מדל דיתמין אתא ושאל לרבי מנא אמר ליה אין[ג] בעית די ההפסדה דידך ואגרה דתרויכון [א]שרי רבי חייה בר אדא איתפקד גבי' מדל דיתמין ועביד כן: מותר פירות כו': (כולה דר' ישמעאל היא) מתני' דר' ישמעאל היא [ד]דרבי חייה בר יוסף פתר מתניתא מותר[ה] פירות שכר להקדש מותר נסכים זו סאה רביעית רבי יוחנן פתר מתניתא מותר פירות זו סאה רביעית מותר נסכים לבירוצין ולית ליה לרבי חייה בר יוסף לבירוצין אמר רבי חזקיה מה דנפל לסאה רביעית [ב]נפל לבירוצין על דעתיה דרבי חייה בר יוסף ניחא אין משתכרין בשל הקדש אף לא בשל עניים לפיכך זה וזה לא היו מודין בפירות על דעתיה דרבי יוחנן קשיא והא תנינן [ג]עמדו מג' יספק מד' ותנינן זה וזה לא היו מודים בפירות לא היו מודים בפירות בקיץ למזבח אבל מודין היו בכלי שרת [א]עד כדון בירוצי צבור ואפילו בירוצי יחיד ולא נמצאו כלי שרת באין משל יחיד כהדא דתנינן[ו] אשה שעשתה (ב)כתונת לבנה כשרה ובלבד שתמסרנה לציבור עד כדון בירוצי לח ואפילו בירוצי יבש [ג] כההיא דתנינן[ז] תמן [ב]הנסכים [ד]שקדשו בכלי ונמצא הזבח [פסול] אם יש שם זבח אחר יקרבו עמו ואם [לאו] לנו ויפסלו בלינה:

הלכה ג מתני' [ה]מותר[ח] הקטורת מה היו עושין בה מפרישין ממנה שכר האומנין ומחללין אותה (ג)על (שכר) מעות האומנין ונותני' אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומ' חדשה [ואם בא חדש בזמנו לוקחין אותה מתרומה חדשה] ואם לאו מן הישנה: **גמ'** ולא נמצא הקדש מתחלל על ההקדש כיצד הוא עושה אמר [ט](ד)רבי שמעון בר [י]ביסנא מביא מעות ומחללן על הבנין ומביא

דכתיב ואת השלחן תתן על צלע צפון אינו מעכב: **ואפילו שימה מעכב.** כגון ארון ופרוכת ומזבחות דכתיב בהו ויסם מעכבין וקשיא עלייהו מהא דאמרו רבנן שאינו מעכב אלא הכיור והכן בלבד: **כאן בעבודות שבפנים.** כשבא לעבוד בפנים כולם מעכבין אבל בעבודת חוץ אינו מעכב אלא הכיור והכן בלבד: **שחלית.** גאוה: **היו מוציאין.** בבנין כבש של פרה ואע"פ שהיתה כבש עומדת היו סותרין אותה ובנו חדשה: **אית לך מימר וכו'.** וכי אפשר לך לומר על שמעון הצדיק משום גאוה ח"ו עשה שני כבשים אלא ודאי שיש איסור בדבר להוציא שניה בכבש שהוציאו בה פרה אחרת: **מאי כדון.** וטעמא מאי: **סלסול.** כבוד: **זיזין וכתלין.** היו יוצאין מכבש הפרה כדי שלא יבאו כהנים ויאילו ויבאו ליגע בעוסקים בהפרה ויטמאו אותן: **אלא אם רצה.** לעשות סחורה בשל הקדש ובשל עניים ע"מ שיהיה ההפסד שלו והשכר להקדש מותר: **בר זמינא.** כך שמו: **אתפקיד גביה וכו'.** הפקידו אצלו אוצר ופקדון של יתומים: **אתא ושאיל לר' מנא.** אם מותר לעשות בו סחורה: **אמר ליה.** אם אתה רוצה שיהא ההפסד לך לבדך והריוח לשניכם שרי דלאו רבית ממש הא אלא אבק רבית ואע"ג דבדיקנני אסור ביתמי לא גזר שלא יכלו מעותיהן וה"ה בשל הקדש לא גזרו: **כולה דר' ישמעאל היא** ל"ג ליה והוא מראה מקום על המתני' א"נ ה"ק גם דברי ר"י אלו כדעתיה ברישא: **מותר הפירות.** דקאמר ר"י היינו מה שהשכיר ההקדש והוא ממותר שירי הלשכה כדאר"י לעיל: **זו סאה רביעית.** דתנן לקמן בפירקין המקבל עליו לספק סלתו' מד' סאין בסלע ועמדו בשלשה יספק ארבעה ומה שהקדש משתכר בזה הוא הנקרא מותר הנסכים: **ברוצים.** גדושת המדה שהיה ההקדש מקבל בגודש ומוכר במחוק: **ופריך ולית ליה לר' חייא בר"י.** שהיו ברוצי המדות ולדידיה מה היו עושין בהן: **מה דנפל לסאה רביעית וכו'.** מה שהיו עושין בסאה רביעית היו עושין בברוצי המדות דשניהן נקראין מותר הנסכים: **ופריך על דעתיה דר"ח ב"י וכו'.** בשלמא לר"ח ב"י דאמר מותר הפירות דקאר"י היינו מותר השכר תני שפיר בסיפא זה וזה לא היו מודים בפירות דסברי אין משתכרין בשל הקדש וכדאמר ר"ע לעיל אלא לר"י קשיא דהא תנן לקמן המקבל עליו לספק מד' יספק מד' ולא פליג ר"ע משמע דכ"ע מודים בה והכא תנן זה וזה ולא היו מודים בפירות: **ומשני לא היו מודין בפירות.** שיהיו לקיץ המזבח אבל מודין הן שהפירות לכלי שרת: **עד כדון בירוצי צבור.** כלומר הניחא בירוצי צבור דאין לכלי שרת אלא הבירוצין שניתותרו מקרבנות היחיד איך אפשר שכלי שרת יהיו נעשין משל יחיד ולתרוייהו פריך בין לר"י ובין לר"ח ב"י: **ומשני כהדא דתני וכו' צריכה למסור לצבור.** ה"נ בירוצי יחיד כיון שמסרן לצבור מותר לעשות מהם כלי שרת: **עד כדון בירוצי הלח.** הם קדושים לפי שהבירוצין נכנסים לתוך הכלי ונתקדשו בו ושוב נעקרו ממנו כשנפלו לחוץ: **ואפילו בירוצי יבש.** מי אמרינן דאף הן קדושים או דילמא כיון דלא נכנסו לתוך הכלי לא נתקדשו והן חול: **ופשיט כהאי דתנינן תמן.** במנחות פ' התודה: **הנסכים שקדשו בכלי.** שנתנו בכלי ונמצא הזבח פסול: **אם יש שם זבח אחר.** שאין לו נסכים יקריב אלו נסכים עמו: **ואם לאו.** משקדשו בכלי נפסלו בלינה שמעינן מיהת דאם לא נתקדש בכלי אינו מקודש א"כ ה"ה בירוצי יבש אינן קדושים:

הלכה ג מתני' מותר הקטרת. הנותר בכל שנה שאין לך שנה שאין בה מותר שהקטורת היתה שס"ח מנים שס"ה כמנין ימות החמה וג' מנין שמהם מכניס כה"ג מלא חפניו ביוה"כ ולא היו נכנסין כולן בחפניו ועוד בכל שנה פשוטה היה מותר שבשנת פשוטה ימיה שנ"ד: **מה היו עושין בה.** להקטירה לשנה הבאה: **מפרישין ממנה.** מן הלשכה: **שכר האומנין.** מפרש בגמ' וחוזרין ולוקחין וכו'. והכי נקיעא מילתא טפי ולא למכרס ולחזו' ולקנותס: **אם בא החדש בזמנו.** שהביאו שקלים חדשים קודם ר"ח ניסן שהוא זמן תרומה החדשה לוקחים מותר הקטורת מתרומה החדשה על ידי חילול: **ואם לאו.** שלא הביאו שקלים חדשים עדיין לוקחין אותה מתרומה הישנה: **גמ' ולא נמצא הקדש מתחלל על הקדש.** דקס"ד דמחללין על שכר האומנין שעשו מלאכת הקדש ואותן מעות נמי קדש הן. ל"א ה"ג ולא נמצא ההקדש מתחלל על המלאכה וכ"ה בתוספתא דמעילה וה"פ כיון שאין בה ממש אין מחללין עליה: **על הבנין.** דקי"ל בונין בחול ואחר כך מקדישין ובשקונין

ריבב"ן

מודין בפירות להשתכר דאין עניות במקום עשירות: **מתני' הקטורת.** שס"ח מנין היו כדתניא בכריתות פ"ק פיטום הקטורת כיצד הצרי והצפורן וכו' כל המנין דהנהו סממנין דחשיבי התם הם שס"ח מנין מקטירין כל השנה בין שנים פשוטות ומעוברות חצי מנה בבקר וחצי מנה בערב [משום דכתיב] בבוקר בבוקר בהטיבו את הנרות יקטירנה וכתיב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה נשארו שלשה מנין ומהן היה מקטיר כ"ג ביוה"כ לפני ולפנים כדכתיב ומלא חפניו קטרת סמים וכו': **מחללין אותה על מעות האומנין.** לאומני בית אבטינס היו פורעין אותן ממעות חולין ואח"כ האומנין היו קונין מותר הקטורת מן הגזבר וחוזרין ולוקחין אותה מהן מתרומה חדשה ואם לאו קונין מן הישנה. כדאיתא במס' ר"ה פ"ק מצוה להביא מן החדש ואם הביא מן הישן יצא אלא שחסר מצוה:

תקלין חדתין

שימה. היינו ויסם דסוף פרשת ויקהל האמור בארון ומזבחות ופרכת ושארי דברים דכולם מעכבים. ואיך פליגי עם חכמים: **כאן בעבודת פנים.** כולהו מעכבים שיהיו בפנים: **בעבודת חוץ.** ס"ל כחכמים דאינו מעכב אלא קרן וכרכוב: **שחלית.** גסות: **מששים ככרי זהב ול"ג כסף.** דהכי תניא לה בתוספת' דשקלים יותר מס' ככרי זהב: **שחץ היה.** בתמיה: **מאי כדין.** כלומר אלא מאי טעמא: **סלסול.** כבוד: **שלא יגילו הכהנים.** המוליכים הפרה בדברים המביאין אותן לידי טומאה ע"י ראיה: **מתני' מותר שירי לשכה.** מה שנשאר מהן אחר שנעשה מהן תיקון צרכי העיר: **ייגות שמנים.** ומוכרים למי שצריך יין לנסכים ושמן למנחות: **אין משתכרין בשל הקדש כו'.** שמא יהיה הפסד: **גמ' אין משתכרין בשל הקדש כו'.** אלא א"כ רצה יהא ההפסד שלו והשכר להקדש מותר: **כהדא בר זמינא.** כמו עובדא דאדם אחד ששמו בר זמינא: **מלאי דיתמי.** אוצר של יתומים הפקידו אצלו: **ושאיל לר"מ.** אם רשאי לסחור בהן: **די הפסדא דידך כו' דתרווייכון.** והכי מסיק בבבלי פ"ה דב"מ (ע' ע"א) מעות של יתומים מותר להלוותן קרוב לשכר ורחוק מהפסד והיינו כדפירש רש"י שהיו נוטלין היתומים חלק בשכר ואין נוטלין חלק בהפסד אבל רבית ממש לא אלא מה שישתכרו מעותיהם יחלוקו ואע"ג דבדיקנני אסור לאו רבית ממש הוא אלא אבק רבית הוא ומדרבנן וביתמי לא גזור שלא יכלו מעותיהם פרוטה אחר פרוטה וקאי הכא האי סוגיא אהקדש ועניים דחדא דינא הוא הקדש ויתומים כדאמר ברפ"ד דב"ק: **מתני' מותר התרומה.** מה שנשאר בקופות בר"ח ניסן שמביאין מתרומה חדשה: **לבית ק"ק.** לרצפה ולכתלים: **מותר הפירות.** מפרש בגמ': **קיץ למזבח.** כשהמזבח בטל מביאין מהן עולות כדרך ב"א להביא מיני מתיקה אחרי גמר סעודתם כן כשנגמרו חובות היום מביאין עולות קיץ למזבח כשהוא בטל מנדרים ונדבות: **מותר התרומה לקיץ כו'.** דלצורך קרבנות הופרשה: **מותר נסכים.** מפרש בגמ': **מותר נסכים לקיץ כו'.** שהנסכים כליל והעולה כליל: **זה וזה.** ר"ע ור"ח: **גמ' ה"ג ר"ח בר יוסף פתר לה כו' מותר פירות שכר להקדש.** מה דאמר ר"י מותר פירות היינו מהן שהשכר להקדש כשיטתיה לעיל זהו מותר פירות: **סאה ד'.** כדאמר לקמן בפרקין המקבל עליו לספק סלתות מד' סאין בסלע ועמדו בג' יספק ד' ומה שמשתכר ההקדש סאה ד' נקרא מותר נסכים: **מותר נסכים לבירוצין.** היינו בירוצי הגודשין שניתן להקדש וההקדש מוכר בלא גודש זהו מותר נסכים והכי מוקי לה בבבלי מנחות (צ' ע"א) והגירסא איחלפא שם דר"י לדרחב"י: **ולית ליה לר"ח ב"י לבירוצין.** פריך עליה משום דהיא תוספתא מפורשת דבירוצים לקיץ המזבח: ומשני **מה דנפיל כו'.** מה שנוהג בסאה ד' כן בבירוצים רק דניחא ליה לפרש מתניתנו בסאה ד' דהוא מותר נסכים: **לפיכך זה וזה כו' בפירות.** דס"ל אין משתכרין בשל הקדש ור"ח נמי ס"ל כר"ע בהא ולכן לית להו מותר פירות דהוא שכר להקדש כדקאמר רחב"י: **ע"ד דר"י קשיא תנינא עמדו מג' יספק כו'.** ועליה לית מאן דפליג והיכא שייך למימר זה וזה לא היו מודין בפירות אי פירושא דפירות הוא סאה ד': ומשני **לא היו מודין בפירות לקיץ המזבח.** שיהיה לקיץ המזבח לא ס"ל אלא לכ"ש: ה"ג **בעי ר"ח בר בא עד כדין בירוצי צבור.** דסתמא נקט לבירוצין ולא זו בירוצין דלצבור אלא אפי' דיחיד: ופריך **ולא נמצאו כ"ש באין כו'.** דתני מותר נסכים לכ"ש וא"כ כ"ש באין משל יחיד: **ומשני כהדא דתני כו'.** וה"נ כשנמסר לצבור כמה שהיא של צבור: **עד כדון בירוצי לח.** לא מיבעיא ברולי לח שהן קודש כמ"ש במנחות (צ' ע"א) מדת הלח בירוציהן קדש אי משום דנמשחו מבפנים ומבחוץ משא"כ מדת היבש אי משום דלח נעקר שהבירוצין נכנסו בתוך הכלי ונתקדש בו ושוב נעקרו ממנו כשנפלו חוץ לפיכך הן קודש דנכנסו בכלי ונתקדשו בו והיבש אינו נעקר: **אפילו בירוצי יבש.** ג"כ לקיץ המזבח אף דאמרינן התם בירוצי יבש חול: ה"ג **דתנינן תמן.** והוא תוספתא בספ"י דמנחות והובאה בקולר במנחות שם (צ' ע"ב): **בירוצי לח נמשחה מבפנים.** משמע דס"ל בהא כר"י דמתני' דמנחות ומטעמא דר"ע דבלח כיון דנמשחה עכ"פ מבפנים נתקדש בקדושת כלי וגם הבירוצין נתקדשו ביחד: **בירוצי יבש לא נמשחו בין מבחוץ בין מבפנים.** הוא בהדיא כמה דאמר ר"ע וחול הוא ומה שבפנים בכלי קדושת פה הוא דמקדש ליה הלכך מה דאצטריך ליה מקדש בירוצין דלא צריך ליה לא מקדש לפיכך בירוציהן חול: **כל בירוצי מדות כו'.** אפילו דיבש ימכרו לקיץ המזבח הרי דאפי' דיבש אתי לקיץ המזבח: **מתני' מותר הקטורת.** מה שנשאר בכל שנה שאין לך שנה שאין בה מותר שהקטורת היתה שס"ח מנים שס"ה כמנין ימות החמה וג' מנים שמהן מכניס כה"ג מלא חפניו ביוה"כ ולא היו מכניסין כולו בחפניו וגם בכל שנה פשוטה היה מותר שבשנת הפשוטה שנ"ד ימים: **מפרישין ממנה.** כלומר מן מותר הקטורת כדי שכר האומנין: **ומחללין אותה.** מה שהפרישו ממותר הקטורת: **על מעות האומנין.** ס"ד על מעות דהקדש השייכים ליתן להאומנין: **ונותנין אותה.** היינו מותר הקטורת לאומנין בשכרן: **וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה.** אם הביאו קודם ר"ח ניסן שהוא זמן תרומה חדשה לוקחין אותה מהן מת"ח וא"ל מן הישנה: **גמ' ולא נמצא הקדש מתחלל על ההקדש.** דקס"ד דמה דקתני על שכר האומנין היינו מה שנוטלין מן ההקדש ליתן לאומנין בשכרן ולכן פריך הא אין הקדש כו': ה"ג **אר"ש בר ביסנא מביא מעות ומחללן אבנין כו'.** דהכי אמרינן בבבלי במסכת מעילה (י"ד א') אמר שמואל בונין בחול ואח"כ מקדישין (פי' רש"י)

משנת אליהו

אומר זה כיור ר"י בר"י אומר זה הסובב. וגבי כרכוב כתיב המזבח לעכב ובכרכוב נכללים שתיהן אי כמר אי כמר אבל מ"מ בספרים כיור וכנו. שיבוש הוא דאיך ממעט קרן דכתיב ביה המזבח וגם דכן לא כתיב ביה לעיכובא וניחא למינקט כרכוב דלא אתיא כפלוגתא. ועי' בסוכה מ"ח א' והרמב"ם פ"ב מהל' בית הבחירה פסק כת"ק דבבבלי שם ע"ש: **אלא אם רצה כו'.** אר"ע קאי כדמליין גמרא עלה דאין משתכרין כו' ואתיא כחדא עם סוגיא דבבלי פ"ה דב"מ ע' ע"א דמסיק מעות יתומים קרוב לשכר ורחוק מהפסד שרי ללוותן וכן בענין שלא יכלה הקרן כמ"ש חזינן גברא כו' ובבבלי כתובות ק"ו ב' מפרש טעמא דאין משתכרין בשל הקדש משום דאין עניות במקום עשירות כו' ובשל עניים דלמא אתרמי ליה עניא וליכא למיתבא ליה ועי' בטוש"ע יו"ד סי' רנ"ט ס"א דמחלק הרב שם בכה"ג דאין עומד לחלק רק הקרן קיימת והריוח לעניים ש"ד ועי' בביאורי הגאון שם אבל אינו מדמה להקדש כמ"ש שם דאין הצדקה כהקדש. ובסוגין משמע דהקדש וצדקה דמיין אהדדי דיתומים ועניים ודאי חדא אינון כדאמר ברפ"ד דב"ק אנן יד עניים כו' דאר"ש יתומים כו' ע"ש ועי' רמב"ם פ"ח מהל' מ"ע ועי' במנחות צ' ע"א בתוס' ד"ה מארבע כו' דא"כ אמאי לא אשכחן רבית בהקדש כו' ע"ש ואע"ג דאם רצה כו' הוי שכר להקדש והוי מצי לאשכוחי בכה"ג מותר פירות לר"ע ולא נקט גמרא משום דמותר פירות משמע שלעולם יהיה ולא תלי בדעת אחרת וכמו בירוצין וסאה ד' משא"כ בכה"ג דתליא באם רצה ולא שכיחא כדמשמע מסוגיא דב"מ שם ובק"ע נדחק מאד בזה לחנם: **מה דנפיל לסאה רביעית נפיל לבירוצין.** בבבלי מנחות צ' ע"ב איחלפא דר' יוחנן לדרחב"י והן מסוגיות המתחלפות. ושם מביא ת"כ לר"י ות"כ לרחב"י משני ברייתות. והא דפריך הכא ול"ל לרחב"י לבירוצין ולא פריך על ר"י ול"ל שכר להקדש דהא מותר פירות כדברי ר' ישמעאל והוא איהו דס"ל והשכר להקדש ויותר ניחא לפרש בזה מסאה ד' דלא איירי ר"י בהכי י"ל דעדיפא מיניה פריך דבסאה ד' דמוקי ר' יוחנן לא א"ש זה וזה מודים בפירות כו' ובתירוצא דמשני דס"ל דלכ"ש אזלא מיושב ממילא הא דלאוקמי מותר פירות בהכי דקמ"ל דס"ל דמ"ש לא היו מודים ה"ק דלאו לקיץ המזבח אלא דלכ"ש והכי משמע ליה יותר דלרחב"י לא היו מודים היינו משום דלא ס"ל שכר להקדש ול"ל מותר פירות כלל ויותר ניחא ליה לפרש לא היו מודים במה דאית להו אלא דאינו מודים לר' ישמעאל דלקיץ המזבח ובהכי ניחא בסוגיא דבבלי דלא פריך מסייעתא דר"י לרחב"י וכן להיפוך ועיין שם: **ולא נמצא הקדש כו'.** הגירסא כמו בפנים

א) חגיגה, ב) עי' תוספתא פ"ב, ג) עי' ב"מ ע א, ד) רבי, ה) עי' מנחות צ א, ו) לעיל הלכה א, ז) מנחות עט א, ח) כריתו' ו א. [שבועו' י ב מעילה יד ב], ט) עי' מעילה שם, י) ברסנא,

עין משפט
נר מצוה

כז א מיי' פרק ד ממלוה ולוה הל' יד טור שו"ע יו"ד סימן קס סעיף יח:

כח ב מיי' פרק ג ממעה"ק הל"י:

כט ג מיי' פרק ז מכלי המקדש הלכה ט והלכה יג:

ל ד מיי' פרק ג ממעה"ק הל"ב ופרק י"ב מפסה"מ הלכה ו:

לא ה מיי' פרק ד משקלים הל"ב:

נוסחת הבבלי

(א) גביה מלאי דיתמי כו' גביה מלאי דיתמי ועבד כן: (ב) כתונת לבנה צריכה שתמסרנה לצבור כו' ואם לאו יפסלו בלינה: (ג) אותה על שכר האומנין ונותנין לאומנין כו' חדשה ואם בא החדש בזמנו לוקחין אותה מתרומה חדשה ואם לאו מן הישנה: (ד) ר"ש ברבי בסנא כו' על הבהמה כו' ומחללו עליהן ונותן לאומנין כו':

הגהות הגר"א

[א] נ"ל בעי ר"ח בר בא עד כדון בירוצי צבור וכו': [ב] מכאן עד הל"ג נמחק וכך נ"ל דתנינן תמן בירוצי לח קודש בירוצי יבש חולין. ולמה בירוצי לח קודש מפני שמדת הלח נמשח מבפנים. למה בירוצי יבש חול מפני שמדת היבש לא נמשח בין מבפני' בין מבחוץ כל בירוצי מדות הללו אם יש זבח אחר יקריבו עמו. ואם לנו נפסלו בלינה ואם לאו ימכרו לקיץ המזבח. וכן הוא בתוספתא בספ"י דמנחות והובאה בקולר במנחות שם (צ:):

ציון ירושלים

אין משתכרין בשל הקדש אף לא בשל עניים. עיין ש"ס דילן כתובות קו ועי' שו"ת מוהרי"ט ראשונות סימן קמ"ד ועי' מיי' פרק ח ממתנות עניים הל"ד ועי' בחיי פ' שמיני וגם מהירושלמי כאן קשה על מהרי"ט:

גליון הש"ס

[א] היינו משו' דכלי' שבפנים מעכבין זה את זה כמבואר בתוספתא דמנחות פ"ו אבל אין להם שייכות לעכב עבודת חוץ ומש"ה לא חשיב להנך בזבחים דף סב ע"א: [ב] הק"ע נדחק ונראה שלא יגילו הכהנים העוסקים בפרה מן הכבש ולחוץ ויטמאו היינו בטומאת קבר התהום וכעין דאמרו בסוכה דכ"א שמא יוציא ראשו וכו'. וז"נ: [ג] היינו כי היכי דהתם לא היה תנאי ב"ד שילאו לחולין משום גזרה שמא יאמרו מוציאין מכ"ש לחול עי' מנחות דף עט ע"ב כמו כן נתקדשו בירוצי לח אע"פ שאין כוונת המודר אלא למה שבכלי שלא יאמר מוציאין מכ"ש לחול משא"כ בבירוצי יבש ועי' מנחות דף צ וברש"י שם ד"ה גזירה ועי' במלמ"ל פ"ב ממעשה"ק הל"ט: